

În căutarea păcii

Text de memorat:

¹⁶ „Pe deasupra tuturor acestora, luați scutul credinței, cu care veți putea stinge toate săgețile arzătoare ale celui rău. ¹⁷ Luați și coiful mântuirii și sabia Duhului, care este Cuvântul lui Dumnezeu” (Efeseni 6:16,17)

Sabat după-amiază

În volumul lui John Bunyan *Călătoria pelerinului*, scris din închisoare, Creștinul este dus în sala armelor unui palat și îi sunt arătate „tot felul de echipamente [arme] pe care Domnul lor le pregătise pentru pelerini, precum: sabie, scut, coif, platoșă, tot felul de rugăciuni și încălțăminte care nu se strică. Și erau acolo suficiente din fiecare pentru a îmbrăca atât de mulți oameni pentru slujirea lui Dumnezeu câtă puzderie de stele sunt pe cer.” Înainte să plece, Creștinul este însoțit din nou în sala armelor, unde „a fost îmbrăcat din cap până în picioare cu ceea ce era rezistent [impenetrabil] în cazul în care ar fi fost atacat pe drum.”

Scrierea lui Bunyan din 1678 amintește de un document scris cu aproximativ 1.600 de ani înainte, de către apostolul Pavel, Epistola către efeseni, compus de asemenea în închisoare. În ea, marele apostol misionar închipuie o mare armată, biserica, trecând prin depozitul de arme al lui Dumnezeu și îmbrăcându-se în *panoplia* divină, termenul grecesc pentru armura completă, din cap până în picioare. Depozitul de arme al lui Dumnezeu are suficiente dintre cele mai bune pentru ca fiecare soldat din armata Lui să fie „îmbrăcat cu oțel nordic din cap până în picioare” când pornește să răspândească pacea în numele Lui.

Duminică, 17 septembrie

Biserica, o armată unită

1. Citește Efeseni 6:10-20. Ce spune Pavel despre tipul de război în care este angajată biserica? Descrie Pavel doar bătălia spirituală a unei persoane împotriva răului? Sau războiul comun al membrilor bisericii împotriva răului?

Efeseni 6:10-20

10. Încolo, fraților, întăriți-vă în Domnul și în puterea tăriei Lui.
11. Îmbrăcați-vă cu toată armura lui Dumnezeu, ca să puteți ține piept împotriva uneltirilor diavolului.

12. Căci noi n-avem de luptat împotriva cărnii și sângelui, ci împotriva căpeteniilor, împotriva domniilor, împotriva stăpânilor în tinericului acestui veac, împotriva duhurilor răutății care sunt în locurile cerești.
13. De aceea, luați toată armura lui Dumnezeu, ca să vă puteți împotrivi în ziua cea rea și să rămâneți în picioare, după ce veți fi biruit totul.
14. Stați gata, dar, având mijlocul încins cu adevărul, îmbrăcați cu platoșa neprihănirii,
15. având picioarele încălțate cu râvna Evangheliei păcii.
16. Pe deasupra tuturor acestora, luați scutul credinței, cu care veți putea stinge toate săgețile arzătoare ale celui rău.
17. Luați și coiful mântuirii și sabia Duhului, care este Cuvântul lui Dumnezeu.
18. Faceți în toată vremea, prin Duhul, tot felul de rugăciuni și cereri. Vegheați la aceasta, cu toată stăruința, și rugăciune pentru toți sfinții
19. și pentru mine, ca ori de câte ori îmi deschid gura să mi se dea cuvânt, ca să fac cunoscut cu îndrăzneală taina Evangheliei,
20. al cărei sol în lanțuri sunt; pentru ca, zic, să vorbesc cu îndrăzneală, cum trebuie să vorbesc.

Victoria în războiul grec și cel roman depindea de cooperarea soldaților și în mod special de sprijinul lor reciproc în vâltoarea luptei. Individualismul în luptă era văzut ca o trăsătură a războinicilor barbari, care condamnă la înfrângere.

Există argumente importante în sprijinul ideii că Pavel, în conformitate cu această perspectivă militară, vorbește în Efeseni 6:10-20 în mod special despre lupta *comună* a membrilor bisericii împotriva răului: **(1)** Pasajul este punctul culminant al unei epistole care vorbește numai despre biserică. Ar fi ciudat ca Pavel să își încheie scrisoarea cu imaginea unui războinic creștin care luptă singur împotriva vrăjmașilor în tinericului; **(2)** La sfârșitul pasajului, Pavel evidențiază camaraderia creștină în apelul său la rugăciune „pentru toți sfinții” (Efeseni 6:18-20); **(3)** Aspectul cel mai important: anterior în epistolă, când discută despre puterile răului, Pavel le prezintă în opoziție cu biserica, nu cu fiecare credincios în parte: „pentru ca domniile și stăpânirile din locurile cerești să cunoască azi, prin Biserică, înțelepciunea nespuse de felurită a lui Dumnezeu” (3:10).

Prin urmare, Efeseni 3:10 nu descrie un războinic singuratic ținând piept răului. În schimb Pavel, ca un general, se adresează bisericii ca unei armate. Ne cheamă să ne îmbrăcăm cu toată armura și, ca o armată unită, să răzbatem împreună și cu tărie în luptă. Pavel alege să își încheie prezentarea detaliată a bisericii – care a inclus descrieri ample ale bisericii ca trup al lui Hristos (1:22,23; 4:1-16), ca o clădire/templu al lui Dumnezeu

(2:19-22) și ca miresă a lui Hristos (5:21-33) – cu o metaforă finală: biserica în calitate de armată a Dumnezeuului celui viu. De vreme ce ne apropiem de „ziua cea rea” (6:13) – adică de ultimele etape ale îndelungatei lupte împotriva răului –, nu avem timp să ezităm cu privire la angajamentul nostru față de Dumnezeu sau loialitatea noastră unii față de alții ca soldați camarazi în Hristos.

Cum putem noi, ca un trup unitar, să colaborăm în marea luptă, pentru a ne ajuta reciproc în confruntările noastre cu răul, sub orice formă ar apărea?

Luni, 18 septembrie

Centura și platoșa

2. Cum îi prezintă Pavel pe credincioși începându-și pregătirea pentru lupta împotriva răului? Efeseni 6:14; vezi și 1 Petru 4:1; 5:8; Romani 8:37-39.

Efeseni 6:14

14. Stați gata, dar, având mijlocul încins cu adevărul, îmbrăcați cu platoșa neprihănirii,

1 Petru 4:1

1. Astfel, dar, fiindcă Hristos a pățimit în trup, înarmați-vă și voi cu același fel de gândire. Căci cel ce a pățimit în trup a sfârșit-o cu păcatul;

1 Petru 5:8

8. Fiți treji și vegheați! Pentru că potrivnicul vostru, diavolul, dă târcoale ca un leu care răcnește și caută pe cine să înghită.

Romani 8:37-39

37. Totuși, în toate aceste lucruri, noi suntem mai mult decât biruitori, prin Acela care ne-a iubit.

38. Căci sunt bine încredințat că nici moartea, nici viața, nici îngerii, nici stăpânirile, nici puterile, nici lucrurile de acum, nici cele viitoare,

39. nici înălțimea, nici adâncimea, nicio altă făptură, nu vor fi în stare să ne despartă de dragostea lui Dumnezeu care este în Isus Hristos, Domnul nostru.

Avertismentul lui Pavel cu privire la o bătălie intensă (Efeseni 6:13) îi pregătește pe cititori pentru ultima lui chemare la luptă (a patra), care este o detaliată chemare sub arme (6:14-17). Pavel descrie acțiunea de încingere a mijlocului (compară cu Isaia 11:5). Hainele largi din Antichitate trebuiau legate în jurul taliei înainte de lucru sau de luptă

(compară cu Luca 12:35,37; 17:8). Pavel și-l imaginează pe credincios îmbrăcat în armură ca un legionar roman, începând cu centura militară din piele. De centură atârnau câteva curelușe din piele acoperite cu discuri metalice, care formau împreună un „șorț”, purtat ca o marcă a rangului, pentru efect vizual. Acesta avea funcția esențială de a lega hainele și de a menține împreună alte elemente.

Adevărul nu este proprietatea credinciosului; este un dar al lui Dumnezeu (compară cu mântuirea din Efeseni 2:8). Nu trebuie însă să rămână abstract, ca un bun distant, fără niciun impact transformator asupra vieții credinciosului. Creștinul trebuie să se îmbrace cu adevărul lui Dumnezeu, să experimenteze și să folosească acest dar divin. Nu atât de mult posedă credincioșii adevărul lui Dumnezeu cât îi posedă și îi protejează adevărul lui Dumnezeu pe ei.

Pavel îi îndeamnă apoi pe credincioși să îmbrace „platoșa neprihănirii” (compară cu 1 Tesaloniceni 5:8). La fel ca centura adevărului, și aceasta este de origine divină, fiind parte din armura lui Yahweh în rolul Lui de războinic divin (Isaia 59:17). Armura folosită de soldați în zilele lui Pavel era făcută din zale (mici inele de fier legate unul de altul), din solzi de bronz sau de fier suprapuși ori din benzi de fier suprapuse și legate unele de altele. Această platoșă proteja organele vitale de loviturile și împunsăturile vrăjmașului. În mod asemănător, credincioșii trebuie să aibă parte de această protecție spirituală oferită de darul ocrotitor al neprihănirii lui Dumnezeu. În Efeseni, Pavel asociază *neprihănirea* cu sfințenia, bunătatea și adevărul (Efeseni 4:24; 5:9), văzând-o drept calitatea de a-i trata pe alții bine și corect, în special pe membrii din biserică.

În ce moduri ai experimentat ideea că bunătatea, sfințenia și adevărul pot fi un mijloc de protecție?

Marți, 19 septembrie

Încălțăminte: biserica poartă pacea

Un soldat roman care se pregătea pentru bătălie își lega o pereche de sandale militare rezistente. Talpa groasă cu mai multe straturi avea ținte, care îl ajutau să rămână pe poziție (Efeseni 6:11,13,14). Pavel explică această încălțăminte militară folosind limbajul din Isaia 52:7, care marchează fericit momentul în care un sol aduce vestea că lupta lui Yahweh pentru poporul Său este câștigată (Isaia 52:8-10) și acum domnește pacea.

3. Recapitulează cele opt ocazii din Efeseni în care Pavel evidențiază pacea. De ce folosește o imagine militară detaliată când este atât de interesat de pace? Efeseni 1:2; 2:14,15,17; 4:3; 6:15,23.

Efeseni 1:2

2. Har și pace de la Dumnezeu, Tatăl nostru, și de la Domnul Isus Hristos.

Efeseni 2:14,15,17

14. Căci El este pacea noastră care din doi a făcut unul și a surpat zidul de la mijloc care-i despărțea,

15. și, în trupul Lui, a înlăturat vrăjmășia dintre ei, Legea poruncilor, în orânduirile ei, ca să facă pe cei doi să fie în El însuși un singur om nou, făcând astfel pace;

17. El a venit astfel să aducă vestea bună a păcii vouă, celor ce erați departe, și pace celor ce erau aproape.

Efeseni 4:3

3. și căutați să păstrați unirea Duhului, prin legătura păcii.

Efeseni 6:15,23

15. având picioarele încălțate cu râvna Evangheliei păcii.

23. Pace, fraților, și dragoste împreună cu credința din partea lui Dumnezeu Tatăl și din partea Domnului Isus Hristos!

Pavel apreciază pacea ca lucrare a lui Hristos, care predică „vestea bună a păcii vouă, celor ce erați departe, și pace celor ce erau aproape” (2:14-17), aducându-i pe evrei și pe neevrei împreună într-un „singur om nou” (2:15). Credincioșii se încălță și se pregătesc pentru luptă, (1) păstrând vie istoria Evangheliei despre salvarea oferită de Hristos și lucrarea Lui de creare a păcii, (2) sărbătorind biruința Lui din trecut, (3) abia așteptând strigătul de biruință din viitor. La fel ca solul din Isaia 52:7, credincioșii sunt mesageri care proclamă victoria și pacea lui Hristos. Pavel însă nu vrea să înțelegem chemarea lui sub arme ca un apel la folosirea armelor militare împotriva dușmanilor noștri. De aceea îi descrie pe credincioși proclamând „Evanghelia păcii” (6:15). Nici nu dorește ca aceștia să fie combativi în relațiile lor cu alții, de vreme ce el pune accent pe unitate, pe vorbirea care întărește și pe blândețe (4:25 – 5:2). Biserica trebuie să „ducă pacea” folosind arsenalul Evangheliei de virtuți creștine (smerenia, răbdarea, iertarea etc.) și de practici creștine (rugăciunea, închinarea). Asemenea acțiuni sunt strategice, arătând spre marele plan al lui Dumnezeu de unire a tuturor lucrurilor în Hristos (1:9,10).

Cum ne ajută pasajul următor să înțelegem imagistica militară a lui Pavel în viața noastră de credincioși?

„Dumnezeu ne cheamă să ne punem armura. Nu vrem armura lui Saul, ci întreaga armură a lui Dumnezeu. Atunci putem porni în lucrare cu inima plină de blândețea, compasiunea și iubirea lui Hristos” (Ellen G. White, în [Australasian] Union Conference Record, 28 iulie 1899).

Miercuri, 20 septembrie

Scut, coif și sabie

4. Când și unde ar trebui să utilizeze credincioșii, ca luptători în marea luptă, scutul, coiful și sabia? Efeseni 6:16,17

Efeseni 6:16,17

16. Pe deasupra tuturor acestora, luați scutul credinței, cu care veți putea stinge toate săgețile arzătoare ale celui rău.

17. Luați și coiful mântuirii și sabia Duhului, care este Cuvântul lui Dumnezeu.

Scutul la Pavel este scutul mare, dreptunghiular al legionarului roman. Făcut din lemn și acoperit cu piele, avea marginile curbate spre interior pentru a para atacurile venite din lateral. Când erau ude, scuturile puteau opri săgețile care fuseseră înmuiate în smoală și apoi aprinse. Pavel reflectă folosirea scutului în Vechiul Testament ca simbol al lui Dumnezeu, care Își protejează poporul (Geneza 15:1; Psalmii 3:3). A lua „scutul credinței” (Efeseni 6:16) înseamnă a intra în lupta cosmică cu încredere în Dumnezeu, care luptă de partea credincioșilor (6:10), le oferă cele mai bune arme (6:11,13) și le asigură victoria.

Coiful de bătaie roman era făcut din fier sau din bronz. Sferei care proteja capul îi erau adăugate un disc în spate, care să apere gâtul, apărători pentru urechi, o bucată de metal între sprâncene și discuri pliabile care să protejeze obraji. Întrucât coiful oferea o semnificativă protecție, „coiful mântuirii” (6:17) simbolizează salvarea prezentă de care credincioșii au parte împreună cu Hristos cel înviat, ridicat la cer și înălțat pe tron (2:6-10). A purta „coiful mântuirii” înseamnă a respinge des întâlnita teamă de puterile spirituale și a te încrede, în schimb, în puterea supremă a lui Hristos (compară cu 1:15-23; 2:1-10).

Ultima piesă din armură este „sabia Duhului, care este Cuvântul lui Dumnezeu” (6:17), făcând referire la sabia scurtă cu două tăișuri a legionarilor. Tactica obișnuită de luptă era aceea de a arunca două lance (nemenționate de Pavel) și apoi de a scoate sabia și a ataca, folosind sabia scurtă cu o mișcare de împingere. Sabia credincioșilor este „sabia

Duhului” în ideea că este oferită de Duhul, o armă identificată drept „Cuvântul lui Dumnezeu”.

Pavel iese în față ca un general și lansează o chemare sub arme, rostind promisiuni încărcate de speranță și biruință din partea Comandantului Suprem divin. Aceste făgăduințe, prezentate în Efeseni 6:10-20, sunt cele care constituie „Cuvântul lui Dumnezeu” ca armă principală în lupta cu răul. „Cuvântul lui Dumnezeu”, prin urmare, se referă la făgăduințele cuprinzătoare ale Evangheliei pe care le găsim în Biblie.

Chiar dacă s-ar putea să nu ne placă atât de multe imagini militare, ce ar trebui să ne învețe acestea despre cât de reală este marea luptă și cât de în serios ar trebui să o luăm?

Joi, 21 septembrie

Rugăciunea pe câmpul de luptă

În încheierea chemării sale la luptă, Pavel îi îndeamnă pe credincioșii soldați să ia parte la rugăciunea neîntreruptă și crucială „pentru toți sfinții” (Efeseni 6:18) și pentru sine ca sol întemnițat (6:19,20). Acest apel poate fi văzut ca o continuare a imagisticii militare, de vreme ce strigarea la Dumnezeu (sau la zei) în rugăciune era o practică întâlnită des pe câmpul de luptă din Antichitate. Iată un exemplu biblic: după îndemnul la luptă al lui Iahaziel, Iosafat este urmat de „tot Iuda și locuitorii Ierusalimului” și cu toții „s-au aruncat înaintea Domnului să se închine înaintea Lui” (2 Cronici 20:18). Deși nu constituie a șaptea componentă din armură, rugăciunea face parte din îndemnul la luptă al lui Pavel și din metafora militară.

În prima cerere de rugăciune, Pavel le cere destinatarilor să se roage fierbinte, presant și perseverent pentru „toți sfinții” (Efeseni 6:18). Ca să aibă succes în lupta ei cu puterile răului, biserica trebuie să practice dependența de Dumnezeu prin rugăciunea inspirată de Duhul.

A doua cerere de rugăciune a lui Pavel îl privește pe el (6:19). El cere ca Dumnezeu să îi ofere mesajul potrivit („să mi se dea cuvânt”), la vremea potrivită („ori de câte ori îmi deschid gura”), transmis în modul potrivit („să fac cunoscută cu îndrăzneală”) și să abordeze tema cea mai importantă, „taina Evangheliei” (6:19). Această ultimă expresie se referă la ceea ce am numi „secretul știut” al intervenției lui Dumnezeu, prin Hristos, pentru răscumpărarea neamurilor împreună cu iudeii (vezi 3:1-13), creând o nouă omenire/„un singur om nou” (2:15; vezi și 2:11-22) ca semn al planului general de a „uni iarăși [...] toate lucrurile” în Hristos (1:10).

5. Recapitulează următoarele „chemări la rugăciune” din Noul Testament. Care te inspiră cel mai mult? De ce? Luca 18:1-8; Filipeni 4:6; Coloseni 4:2; 1 Tesaloniceni 5:16,17

Luca 18:1-8

1. Isus le-a spus o pildă, ca să le arate că trebuie să se roage necurmat și să nu se lase.
2. El le-a zis: „Într-o cetate era un judecător care de Dumnezeu nu se temea, și de oameni nu se rușina.
3. În cetatea aceea era și o văduvă care venea des la el și-i zicea: „Fă-mi dreptate în cearta cu pârâșul meu.”
4. Multă vreme n-a voit să-i facă dreptate. Dar, în urmă, și-a zis: „Măcar că de Dumnezeu nu mă tem, și de oameni nu mă rușinez,
5. totuși, pentru că văduva aceasta mă tot necăjește, îi voi face dreptate, ca să nu tot vină să-mi bată capul.”
6. Domnul a adăugat: „Auziți ce zice judecătorul nedrept?
7. Și Dumnezeu nu va face dreptate aleșilor Lui care strigă zi și noapte către El, măcar că zăbovește față de ei?
8. Vă spun că le va face dreptate în curând. Dar când va veni Fiul omului, va găsi El credință pe pământ?”

Filipeni 4:6

6. Nu vă îngrijorați de nimic; ci, în orice lucru, aduceți cererile voastre la cunoștința lui Dumnezeu, prin rugăciuni și cereri, cu mulțumiri.

Coloseni 4:2

2. Stăruți în rugăciune, vegheați în ea cu mulțumiri.

1 Tesaloniceni 5:16,17

16. Bucurați-vă întotdeauna.
- 17 Rugați-vă neîncetat.

De ce sunt credincioșii îndemnați atât de des să ia parte la rugăciunea arzătoare și stăruitoare? Metafora militară a lui Pavel sugerează două răspunsuri: (1) amenințarea luptei spirituale cu o mulțime de puteri spirituale este cumplită și reală; (2) promisiunile lui Dumnezeu privind puterea și biruința spirituală sunt ilustrate prin prisma imaginilor militare folosite de Pavel (6:10-17). Rugăciunea fierbinte și perseverentă ne oferă ocazia de a asculta cu atenție aceste făgăduințe, de a le aprecia și a-I mulțumi lui Dumnezeu pentru resursele harului Său.

Un gând de încheiere

„Soldații lui Hristos trebuie să acționeze în armonie. De unii singuri nu pot fi apreciați. [...] În unire stă puterea. Câteva suflete convertite care acționează în armonie, în vederea aceluiași scop măreț și sub aceeași conducere, vor dobândi victorii în orice conflict” (Ellen G. White, în *Spalding and Magan Collection*, p. 121).

De ce se numește Pavel un „sol în lanțuri” (Efeseni 6:20)? Solii aveau adesea roluri importante în timpul războiului, așa că autodescrierea lui Pavel se potrivește contextului militar. Mesagerii trebuiau tratați cu respect datorită persoanei sau țării care îi trimitea. Dar există un contrast puternic între rolul lui Pavel de ambasador al Conducătorului Suprem al universului și lipsa clară de respect indicată de *lanțurile* sale (literal, „lanț”). Deoarece ambasadorii purtau un accesoriu oficial în formă de colier, menționarea de către Pavel a unui „lanț” ar putea fi „condimentată cu ironie”, în ideea că vede în lanțul său „o decorație de purtat cu cinste” (David J. Williams, *Paul's Metaphors*, 1999, p. 152).

Studiu zilnic

Biblia: Psalmii 127 – 133;

1. Cine spune psalmistul că au arat pe spinarea sa?
2. Cum așteaptă sufletul psalmistului pe Domnul?
3. Cine spunea că este ca un copil întărcat lângă mama lui?
4. Ce i-a jurat Domnul lui David?

Ellen G. White, Rugăciunea, capitolul 32 (primele 20 de paragrafe – până la textul din Coloseni 2:10).

5. Ce poate alunga teama care i-ar face viața o povară copilului timid?